

RIDARFJERDEN / SINGO

Ispred prozora na stubištu leži jaje golubije.
Ključala voda pod sitnom kišom.
Noć midsomara.

Gedaš ga dok spava. Mrmlja. Nemir raste.

Kako se nazivaju oni koji su bili onda zlostavljani.
Ako riječi nisu zločinci pita on.
Ako će neko feredžu ukloniti.

Pun mjesec nad Ridarferjdenom.
Koze, razmišljaš, u šumi u zimskoj noći.
Jedna od zadnjih junskih noći.
Velika nebesa. Bogata bojama.

Vidjela si kako su ga medicinske sestre okrenule po napadu.
U pokretu si prvo primjetila.

Mlaznjak i crta mlaznjaka.
On pravi jedan pokret rukom.
Daleko kaže.
Umrijeti. Umrijeti.

Čuješ iznenada galebije probadajuće kričanje.
Nisam spreman kaže.

Sekunde protiču a ne otkucavaju. U dugim tekućim plahtama.

Vidiš jednog zeca na putu ka svjetlu uličnih lampi.
Jedan trenutak nepomično stoji na asfaltu.
Prije no se brzim trkom povratu u tamu.
Igralište u tami.

Kao zaveslaji u ljetnu noć misliš.
Tanušna vrpca. Puls.
Prsa. Rebra.

Povratiti se svojoj tajni.

Ponovo vidiš zeca. Kod ostave za bicikle.

Njegova jabučica ekstremno je uvećana na tankome vratu.
Tijelo posve vrelo.

Čuješ eksplozije s gradilišta tunela.
Šum drveća. Uspavano tijelo.

Bijela zova u parku.
Bijelo cvijeće u sobi.
Šumska zvijezda misliš.
Skovsjterne.
Nagađanje.

Vidiš kretnju njegovih očiju pod kapaka.
Usana. U snu.

Misliš na toranj kod Fogeloude.
Tama.
Trka.
Beskrajne sekunde prije što do vode dopreš.

Njegova se prsa dižu i spuštaju.

Osjećaš neku vrstu razočaranja. Neka gorčina prolazi kroz tijelo.
Koja patnja. Živjeti. Napuštati.
Žica. Traka. U noć pravo.

Spavaj a sutra ćemo već pronaći nešto zgodno, čuješ je da kaže.
Čuješ njen plač.

U umoru. Utučenost.

Biti prepušten samom sebi.

Prisiljen da prašta.
Milosrđe misliš ti. Milosrđe.

Polagano.
Siloviti napad smrti.
Srce pod rebrima. Treperavi otkucaji.
Naduvane vene na lobanji.

Njegove prevrele ruke.

Tečnost kaplje. Polagano. Sve što tijelom nazivamo.
Kroz cijevčice. Spolovilo. Svi meki dijelovi.

Nikav znak prestanka.
Kao da je smrt beskonačna.

U svojoj sporosti sve sličnija životu.
Brojiš mu udisaje u različitim kombinacijama.
Intervali.
Snage.
Usporavanja. Dahtanja.

Desiće se noćas. Neće se noćas desiti.

Kriče galebovi. Kruže.
Još jedan vreo dan u svome svitanju.

Mrka krv. Urin.
Dugi prekidi disanja.

Tečnost.

Koja ističe. U kanalizaciju. Kloake.
Čitav život.

Vidiš sve male difuzne pokrete na licu.
Očinje.
Jače od disanja. Puls.
Širenje u beskonačnom.

Vidiš kako mu je bijela kosa potamnila na zatiljku.
Kako su obrve svoje crnilo povratile.

Čuju se gavranovi na drvetu pred prozorom.
Lebde laste. U sumrak se ruča.

Jedan trag mlaznjaka vuče se i rasipa preko ljetnog neba.

Jedva da ima zraka u odaji.
Dvadeset i sedam sekundi prekida.
Jedan dah.
Trideset i tri sekunde.

Bijele usne.
Vrela glava.

O crtaju usne posve izbljebile.
Inje.

Još uvijek su mu leđa vrela kaže ona.
Oči se teško zatvaraju.

Vrisnule ste pri pogledu na lobanju.
Kada ste se povratile u odaju.
Tijelo ti je zadrhtalo.

Krenula si kući na biciklu ispod velikog julskoga mjeseca.

Kroz prevrelu noć. Punu pićem razgaljenih ljudi.

Kad padne noć san usahne.
Vjetar huji kroz visoku travu. Odvlači se kroz grmlje ribizle.

Vodeni cvijet. REM-san.
Vjetar pojačava.

Sanjala si. San kao da je bio izvan tijela.
Lebdenje. Tanušasto tkanje.
Da je on još uvijek u živou.
Da će brzo umrijeti i da ti nećeš tamo stići.

Ići.
Tijelo u bolnim dijelovima.
Utvara u tijelu. Ne izvana.
Jedna crna mačka ispružena u zapari nad vrelinim asfaltom.
Na sredini puta. Na kolovozu.

Talasi tuku i tuku o hridine.

Jedan labud. Jedan puž.
Vlati trave. Noćni ljiljak.
Već jesenja studen u vazduhu.

Sanjali ste da te gleda otvorenim i sasvim plavim očima.

Hajde svi pogađajte koja ruka čuješ nestvarni dječji glasić
iz susjednog dvorišta.

NAVILJI / ALEPO

Osmjehnuo ti se.
Iznenada.
Kad te je ugledao u mnoštvu ljudi u tramvaju.

Sunčano je premda su sve vijeme govorili da će kiša.
Vozili ste preko široke rijeke.
Kupili kajsije. Paradajz. I malo zeleniša na pijaci.

Slon ministar. Nazivaju to što ti nazivaš kraljičin lovac.
Pokušavaš prozrijeti njegove namjere.
Ne tragove koji su se ocrtavali na ploči.
Ali si osjećala samo zbrku mogućih poteza
koji bi te u poraz odveli.

Vidjela si stabla ocrtana u svojim tamnim sjenkama.
Aerodrom je osvijetljen.
Milano se bliži neprimjetno.
Odsjaji kanala.

Sa zadnjeg sjedišta slušala si kako oni koriste riječ ne.
Potvrdno. Odrično.
Razmišljaš kako ih ti koristiš.
O haljini koju si nosila na očevoj sahrani.

Vidiš sunce na vedrom nebu. Jak vjetar.
Suze liju.
Anytime kaže dakle on na telefonu kasno noću.

Sjećaš se kako si mu rekla da nikad
nisi čula čovjeka koji se tako lijepo smije.

Htjela bi samo leći preko kolosijeka. Onih mnogih. Što sijeku ulicu.

Nadvili ste se nad loncem s patlidžanom tikvicama lukom paradajzom.
Šaputali kako ne biste probudili druge.

S večeri čuješ majčin glas.

Možemo li podijeliti, rekla si.
Nazovi to lutanjem.
Svako na svojoj strani ponora.
Ne, rekao je.
Ležeći u tišini na travnjaku kraj tvrđave.

Pričala si mu o jednom filmu.
Završna scena. Kad sestra trči kući
da donese flautu svom slijepom bratu.
Nikad se ne vraća.
Njena odrubljena glava u kući.
Njegovo bauljanje uz rub litice.
Gdje gubi pločicu sa znakom koji mu je dala.
Da ga štiti.
This sad story means, rekla si.

Sjedila si na aerodromu nepomična.
Osjećala si bol.
Djelovanje endorfina.
Kako bi ga preživjela.
Jedan cijeli dan.
Išli ste gradom.
Čekali.
Ne mičući nikud.
Gledali ste ljude ispred katedrale.
Avionski trag.
Kaže kako iz Damaska stižu nazvati Alepo kad opaze projekte.

Dan je bio vreo.

Vidjela si mu lice.
Osjećala bolećivost.

Your five senses.
Your five open wounds.

Soba sasvim otvorena
sve ostalo izmješteno
znala si da bi otišlo duboko
da si obznanila
to što je već učinjeno
vidjela si
dok je bilo otvoreno
Tako četvrtasto
poput kontejnera
plesna dvorana
sa četiri podignuta zida
praznih površina

ako je blagi
mirni
morski povjetarac
nagovještaj da ni snijeg
nije daleko

*(Sa švedskog preveo **Refik Ličina**)*